

ת"פ 1525/11/18 - מדינת ישראל נגד סיגל אלקיים -וייס,אולגה מירושקין,קרן כהן קריף,יעל סבתו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

19 אפריל 2021

ת"פ 1525-11-18 מדינת ישראל נ' אלקיים -וייס ואח'

לפני כב' השופטת נעה תבור, סגנית הנשיא
המאשימה:

נגד

הנאשמות:

סיגל אלקיים -וייס
אולגה מירושקין
קרן כהן קריף
יעל סבתו

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עדי אורן

ב"כ הנאשמת 1 - עו"ד נס בן נתן ועו"ד מורן שני

הנאשמת 1 - התייצבה

גזר דין - נאשמת 1

כתב האישום המתוקן

1. נאשמת 1, ילידת 1981, הורשעה על פי הודאתה ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירות אלימות שביצעה כלפי פעוטות תוך כדי עבודתה בגן ילדים. לאחר שכתב האישום תוקן הודתה הנאשמת והורשעה בשלוש עבירות של **תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 368 לחוק העונשין, התשל"ז- **ובריבוי עבירות תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק.

2. לשם השלמות יש לדעת כי כתב האישום הוגש נגד שלוש נאשמות נוספות במסגרת אותה פרשה. נאשמת 2 ונאשמת 3, שעבדו כסייעות לגננות, הודו אף הן בכתב אישום לאחר שתוקן במסגרת הסדר טיעון. נאשמת 2, ילידת

עמוד 1

1991, הורשעה **בריבוי עבירות תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק ונאשמת 3 ילדת 1979, הורשעה בעבירה של **תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 368 לחוק ובריבוי עבירות תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

עניינה של נאשמת 4 שהיא בעלת הגן והמנהלת הופנה לשמיעת ראיות ותוך כדי ההליך הגיעו הצדדים להסכמות והנאשמת הודתה בכתב אישום מתוקן והורשעה בעבירה של **הפרת חובת דיווח**, לפי סעיף 368ד(ג) לחוק העונשין. ההסדר כלל עתירה עונשית משותפת ובהתאם לה נגזר עליה עונש מאסר מותנה. הצדדים היו חלוקים בשאלת הפיצויים. בסופו של יום חויבה נאשמת 4 בתשלום פיצוי בסך 10,000 ₪ (ראו פסק הדין עפ"ג 9260-09-20).

3. בשל חשיבות גזר הדין מבחינת האינטרס הציבורי ועל מנת שניתן יהיה להשוות באופן מושכל בינו לבין מקרים אחרים, מצאתי לפרט את עובדות כתב האישום המתוקן בו הודתה הנאשמת כמעט במלואן:

עובדות כתב האישום המתוקן

- א. שלוש הנאשמות עבדו בגן הילדים "הקטנטנים של יעל" (שיקרא מעתה: "הגן") שהינו פעוטון פרטי המיועד לפעוטות שבין גיל חמישה חודשים ועד גיל שלוש. הגן נחלק לשתי קבוצות גיל: קבוצת התינוקות בטווח גילאים שבין חמישה חודשים ועד שנה וחצי וקבוצת ה'בוגרים' בטווח גילאים שבין שנה וחצי ועד שלוש שנים.
- ב. נאשמת 1 הועסקה כגננת ונאשמות 2-3 הועסקו כסייעות. נאשמת 4 היתה בעלת הגן והמנהלת וכן שימשה כגננת בעצמה.
- ג. בחלק מהמקרים שיתוארו להלן, נכחו חלק מהנאשמות בגן והיו עדות למעשי תקיפה של נאשמות אחרות ברם לא מנעו את הפגיעה בשלומם ובבריאותם של התינוקות והפעוטות, לא דיווחו על כך לגורמים הממונים ולא מילאו את חובתן כאחראיות, מתוקף תפקידן.

עובדות האישום הראשון ביחס לנאשמת 1:

- ד. כתב האישום מתאר סדרת ארועי אלימות שהראשון בהם ביום 22.5.18 והאחרון ביום 7.6.18. במהלך תקופה זו בת שבועיים ויומיים מפורטים 31 אירועי תקיפה (כמובנם המשפטי) אשר מתארים עשרות מעשי אלימות כלפי 19 פעוטות.
- ה. ביום 22.5.18 בשעה 9:17, תקפה הנאשמת את **א.ר.** יליד 16.11.16 (כבן שנה ושלושה חודשים) בכך שמשכה אותו בכוח, הרימה אותו באוויר תוך שאחזה בו ביד אחת, הושיבה אותו בגסות על כיסא.
- ו. באותו יום בשעה 14:40, בזמן השכמת הפעוטות, תקפה הנאשמת **א.י.** יליד 15.11.16 (כבן שנתיים ועשרה חודשים), בכך שמשכה מתחתיו מזרן עליו ישן, וגרמה לו ליפול על הרצפה ולהתעורר מכך. בהמשך, הורידה נאשמת 1 את מכנסיו ותחתוניו של **א.י.** ומשכה אותו בידי בחוזקה בעוד שמכנסיו ותחתוניו מופשלים מתוך כוונה להוריד את בגדיו.
- ז. באותו יום בשעה 15:30, תקפה הנאשמת את **א.א.** ילידת 16.11.16 [בת שנה ועשרה חודשים], וגרמה

לה מכאוב, בכך שתפסה אותה בכוח בידה, משכה והושיבה בכוח על כיסא. משיבבה א.א., תפסה אותה הנאשמת בכוח בסנטרה, והניפה את ראשה אחורנית בחוזקה. בשעה 15:53, תקפה הנאשמת פעם נוספת, את א.א., בכך שמשכה אותה בחוזקה והטיחה אותה בכוח על כיסא.

ח. עוד באותו יום בשעה 15:32, תקפה הנאשמת את **נ.ד.** יליד 15.א.א.א (כבן שנתיים ושבעה חודשים), בכך שמשכה אותו ברגלו בחוזקה ואחזה בסנטרו בכוח.

ט. ביום 23.5.18 בשעה 9:26, תקפה הנאשמת את **א.ע.** יליד 15.א.א.א (בן שנתיים ותשעה חודשים), אשר הינו פעוט נכה, חולה אפילפסיה ובעל הפרעות קשב והיפראקטיביות, בכך שמשכה אותו בכוח בידו והושיבה בחוזקה על כיסא.

י. באותו יום בשעה 11:15, תקפה הנאשמת את **נ.א.** ילידת 16.א.א.א (בת שנה וחמישה חודשים), בכך שאחזה בחוזקה בידה, הושיבה אותה בכוח על כיסא ודחפה את ראשה לעבר הקיר.

יא. עוד באותו יום בשעה 11:49 עד 11:51, במהלך הכנת הפעוטות לשעת שינה, תקפה הנאשמת **פעוט נוסף** שזהותו אינה ידועה ל מאשימה בכך שאחזה בו בכוח ומשכה בחוזקה ברגלו.

יב. כן תקפה את **כ.י.** יליד 16.א.א.א (כבן שנה ושלושה חודשים) בכך שאחזה בידו ומשכה אותו.

יג. ביום 24.5.18 בשעה 12:02, תקפה הנאשמת את א.ע., בכך שמשכה בידו בחוזקה והושיבה אותו בכוח.

יד. באותו יום בשעה 14:40, במהלך השכמת הפעוטות, תקפה הנאשמת את הפעוטות בכך שהעירה אותם בצורה אלימה, באמצעות משיכת שמיכות בכוח ומשיכת מזרונים תחתיהם בעודם ישנים, כך שהפעוטות נפלו על הרצפה והתעוררו מכך.

טו. כמו כן, תקפה הנאשמת את א.י. **ופעוט נוסף** שזהותו לא התבררה בכך שמשכה את המזרנים שמתחתם.

טז. כעבור כעשר דקות, בשעה 14:50, תקפה הנאשמת את א.ע., בכך שמשכה בשערו בכוח והושיבה בחוזקה על כיסא.

יז. ביום 25.5.18 בשעה 10:31, תקפה הנאשמת את **ע.ר.** ילידת 16.א.א.א (כבת שנה ושמונה חודשים), בכך שהרימה אותה בידה מעלה והושיבה אותה בחוזקה על כיסא.

יח. כמה דקות לאחר מכן, בשעה 10:40, תקפה הנאשמת את כ.י., בכך שאחזה בחוזקה בידו והושיבה אותו בכוח על הרצפה.

יט. כעבור זמן קצר, בשעה 10:58, תקפה הנאשמת את א.ע., בכך שמשכה אותו בחוזקה. בשעה 11:00 או בסמוך לכך, משכה הנאשמת את א.ע. בחולצתו, הושיבה אותו על הרצפה בין רגליה.

כ. עוד באותו יום, בשעה 11:13, תקפה הנאשמת את **י.ל.** יליד 15.א.א.א (כבן שלוש) בכך שאחזה ברגליו וגררה אותו על הרצפה.

- כא. ביום 27.5.18 בשעה 11:54, בזמן הכנת התינוקות לשנתם, תקפה הנאשמת את **א.כ.** ילידת 17.א.א.א.א. (כבת שנה ושלושה חודשים), בכך שמשכה אותה בחולצתה והצמידה את ראשה למזרן בכוח. בהמשך, בשעה 11:56, משכה הנאשמת את המזרן מתחת לא.כ. וגרמה לה ליפול על הרצפה. בהמשך, משכה אותה ברגלה והחזירה למזרן.
- כב. באותו יום, בשעה 14:07, תקפה הנאשמת את **ל.כ.** ילידת 16.א.א.א.א. (כבת שנה ושבעה חודשים), בכך שדחפה אותה בעודה ישנה בסלקל, הניחה עליה חיתול, ודחפה את ראשה בחוזקה.
- כג. עוד באותו יום בשעה 15:32, בזמן ש-ל.כ. בכתה, תקפה אותה הנאשמת בכך שאחזה בידה, משכה אותה בחוזקה ודחפה אותה לעבר הקיר. בהמשך, משכה הנאשמת את ל.כ. בחוזקה בחולצתה, אחזה בפניה בכוח, והצמידה בכוח חיתול לפניה.
- כד. ביום 28.5.18 בשעה 8:39, תקפה הנאשמת את ל.כ., בכך שהרימה אותה, כשראשה מוטל כלפי מטה, הטיחה אותה בכוח בסל קל וכיסתה את פניה עם חיתול. בהמשך, טלטלה את ל.כ. ו**תינוקת נוספת**, אשר זהותה אינה ידועה למאשימה, תוך שהצמידה בכוח חיתולים לפניה. בשעה 10:29, תקפה הנאשמת את ל.כ., בכך שאחזה בה בכוח, סובבה את פניה לקיר, והושיבה אותה בחוזקה על הרצפה.
- כה. בשעה 11:03, בעת האכלת תינוקות אחרים, זחלה ל.כ. לעבר הנאשמת וביקשה אוכל. בתגובה לכך, תקפה אותה הנאשמת וגרמה לה מכאוב, בכך שמשכה אותה בחוזקה, הושיבה על הרצפה וכיסתה את ראשה בחיתול למשך כדקה. ל.כ. יבבה, או אז הורידה נאשמת 1 את החיתול מפניה, סימנה לה להיות בשקט, הצמידה שוב את החיתול בחוזקה לפניה ואחזה בפניה בכוח מספר פעמים.
- כו. ביום 4.6.18 בשעה 11:09, תקפה הנאשמת את **א.מ.** יליד 16.א.א.א.א. (כבן שנה וחצי), בכך שאחזה בו בחוזקה, הטיחה אותו בחוזקה בסל קל ודחפה את הסל קל הרחק ממנה.
- כז. בשעה 11:11, תקפה הנאשמת את **א.ח.** יליד 17.א.א.א.א. (כבן שנה וחמישה חודשים), בכך שאחזה בו בחוזקה בידו וגררה אותו על הרצפה.
- כח. בשעה 11:55, נתקלה הנאשמת ב-**נ.כ.י.** ילידת 16.א.א.א.א. (כבת שנה וחצי). נ.כ.י. החלה מייבבת, אז נתנה לה הנאשמת מוצץ ותקפה אותה בכך שהכתה אותה בפיה. בהמשך, הטיחה נאשמת 1 את נ.כ.י. בחוזקה על מזרן והצמידה את ראשה למזרן בכוח.
- כט. בשעה 11:58, עת שכבה **נ.מ.** ילידת 17.א.א.א.א. (כבת שנה) בסל קל, תקפה אותה הנאשמת, בכך שלחצה על גופה בכדי שלא תזוז, הניחה חיתול על פניה, וטלטלה את הסל קל בחוזקה תוך שהצמידה את החיתול לפניה. בהמשך, עת נ.מ. נעה בסל קל, אחזה בה הנאשמת, שמה בין רגליה, והניחה את רגלה על גופה על מנת שלא תזוז. בהמשך, הטיחה הנאשמת את נ.מ. בסל קל בכוח, טלטלה את הסל קל בחוזקה, כיסתה את פניה בחיתול ולחצה על פניה בחוזקה, סובבה את ראשה בכוח ודחפה את ראשה בסל קל.
- ל. באותו יום בשעה 15:04, תקפה הנאשמת את ל.כ. וגרמה לה מכאוב, בכך שאחזה בה בחוזקה כשראשה כלפי מטה, הושיבה אותה בחוזקה על הרצפה, אחזה בחוזקה בעורפה והצמידה חיתול לפיה. ל.כ. יבבה ואז הושיבה אותה הנאשמת לידה, כיסתה את ראשה עם חיתול והכתה בפיה.

- לא. ביום 5.6.18 בשעה 10:30, תקפה הנאשמת את נ.כ.י., בכך שתפסה אותה בחולצתה וגררה על הרצפה. נ.כ.י. החלה לייבב.
- לב. ביום 6.6.18 בשעה 12:08, בזמן הכנת התינוקות לשעת שינה, תקפה הנאשמת את ל.כ., בכך שתפסה אותה בחוזקה בידיה והטיחה בכוח על מזרן.
- לג. בהמשך, תקפה הנאשמת את נ.כ.י., בכך שאחזה בה בידיה בכוח, הטיחה במזרן, והצמידה את ראשה למזרן.
- לד. ביום 7.6.18 בשעה 10:35, תקפה הנאשמת את נ.א., בכך שאחזה בה בחוזקה, הושיבה בכיסא וחסמה את דרכה באמצעות כיסא של פעוט אחר. בהמשך, אחזה את פניה של נ.א. וסובבה בכוח לכיוון טלוויזיה.
- לה. באותו יום בשעה 12:37, בזמן שנת הפעוטות, תקפה הנאשמת **פעוט נוסף**, בכך שהרימה אותו בחולצתו, הטיחה אותו על מזרן ועטפה את פניו עם חיתול. בהמשך, הורידה נאשמת 1 את החיתול מפניו של הפעוט, דחפה אותו עם אצבע בלחי, וכיסתה את ראשו שוב עם חיתול.

הסדר הטיעון והשתלשלות ההליכים בעניינן של הנאשמות

4. ההסדר בין הצדדים לא כלל הסכמות עונשיות. עם זאת הוסכם כי בטרם טיעונים לעונש תופנה הנאשמת לקבלת תסקיר שירות המבחן. המאשימה הודיעה כי לגבי הנאשמת תעתור לעונש מאסר בפועל. עוד הוסכם כי במהלך הטיעונים לעונש לא יוצגו הסרטונים.
5. במאמר מוסגר אוסיף כי שמעתי טיעונים לעונש גם ביחס לנאשמת 2 ואחריהם נעתרתי לבקשת שירות המבחן לקבלת תסקיר משלים והדיון בעניינה נדחה. עניינה של נאשמת 3 קבוע לשימוע גזר דין ליום 10.05.21.

תסקיר שירות המבחן

6. מתסקיר שירות המבחן מיום 07.03.21 עולה כי הנאשמת בת 39, עברה נקי, נשואה ללא ילדים, מתגוררת עם בן זוגה וכיום אינה עובדת. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, שירתה שירות מלא בצה"ל תוך שקיבלה תעודת הצטיינות על פועלה. לאחר שחרורה עבדה כמזכירה במשרד עורכי דין ובמקביל השתלבה בלימודי תואר ראשון בחינוך לגיל הרך ולחינוך בלתי פורמלי באוניברסיטת בר אילן. בהמשך עבדה הנאשמת כשבע שנים כמזכירה של קופת חולים. לאחר מכן השתלבה בעבודתה בגן בו ביצעה העבירות, שם עבדה כשמונה שנים עד מעצרה. מאז ביצוע העבירות הנאשמת לא עובדת. לצד הזעזוע מביצוע העבירות תיארה הנאשמת קשר קרוב עם בן זוגה.

ברקע לביצוע העבירות תיארה עומס רגשי שנבע משילוב של בעיות במצבה הבריאותי והאישי, לרבות קושי לתפקד פיזית, וכן לחץ בעבודתה בעקבות כניסת ילדים נוספים לגן. לדבריה שיתפה בכך את מנהלת הגן שלשיטתה הגיבה בזלזול ובביטול. לגופו של עניין, הנאשמת קיבלה על עצמה אחריות לביצוע העבירות והביעה בושה, צער וחרטה על מעשיה וגילתה אמפתיה לקטינים הנפגעים, למשפחותיהם ולהוריהם. הנאשמת גילתה הבנה באשר לחומרת המעשים ולהשלכותיהם על מצבם הרגשי של הקטינים לטווח הרחוק. משכך הנאשמת אינה מתכוונת לעבוד עוד בעתיד עם ילדים.

לדברי הנאשמת פעלה מתוך ניתוק רגשי מבלי שזכרה את ביצוע המעשים וגם כיום אינה זוכרת את ביצועם. במסגרת האבחון הביעה תחושות כעס ושאט נפש כלפי עצמה וקושי להבין את המניעים והגורמים למעשיה הקשים. ביחס לחלקן של נאשמות 2 ו-3 טענה כי מעולם לא הבחינה בהתנהגות אלימה מצידן כלפי הילדים משום שהן עבדו בקבוצות גיל שונות. הנאשמת ביטאה הבנה כי יהיה עליה לשאת בתוצאות מעשיה החמורים וכן הביעה נכונות להשתלב בהליך טיפולי.

שירות המבחן התרשם משיתוף הפעולה המלא של הנאשמת ומתפקודה הנורמטיבי דרך כלל. לאחר בחינת גורמי הסיכון התרשם שירות המבחן מרמת סיכון נמוכה להתנהלות אלימה בעתיד והעריך כי אם תתרחש כזאת תהיה ברמת חומרה נמוכה. באשר לגורמים המגבירים את הסיכון להישנות עבירות התייחס שירות המבחן לניתוק הרגשי בו פעלה הנאשמת, לכך שלנאשמת קשיים משמעותיים לבוא במגע ישיר עם קשייה הרגשיים, וכן לעובדה כי לא פעלה מיוזמתה להשתלבות בטיפול רגשי לאחר ביצוע העבירות. באשר לגורמים מגבירי סיכוי לשיקום התייחס שירות המבחן לקבלת האחריות, לעבר הנקי, לכוונתה שלא לעסוק בתחום ולהסכמתה להשתלב בטיפול בשירות המבחן.

שירות המבחן המליץ להעמיד את הנאשמת בצו מבחן למשך שנה וחצי, במהלכו תשתלב בשיחות פרטניות שבועיות. כענישה קונקרטיית המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר בעבודות שירות ברף הגבוה. כמו כן המליץ על הטלת מע"ת ופיצוי למתלוננים.

הראיות לעונש

7. הראיות לעונש נשמעו במשותף בעניין שלוש הנאשמות.

8. **במסגרת הראיות לעונש מטעם המאשימה** העידו שני הורים והוגשו חמישה תצהירי נפגעים עליהם חתומים הורי פעוטות נוספים. גב' **טרם לקט**, אמא של י.ל. הגישה בפתח דבריה את תמונת בנה (ת/1) וביקשה לחבר את פניו לראשי התיבות שבכתב האישום. האם סיפרה בעדותה על הפגיעה בבנה, וביקשה להתייחס גם לצלקת שנותרה בנפשו של פעוט שנחשף לאלומות סביבו כלפי ילדים אחרים. גב' **טרם לקט** סיפרה על הפער שבין הבית המגונן שהעניקה לבנה לבין המקום האלים אליו נשלח כמסגרת חינוכית. כן הרחיבה לגבי אובדן האמון באנשים ובמערכת החינוך בעקבות האירוע ועל החשש לשלוח את בנה למסגרת כלשהי. האם סיפרה על הרגע הקשה בו גילתה כי הגן המדובר בחדשות הוא הגן של בנה ועל תחושת האשם וסערת הרגשות לאחר החשיפה. בנוסף תיארה את התחושות הקשות בתור אם ואת ההבנה בדיעבד שהסימנים היו שם מבלי שהצליחה להבחין בהם. הבכי בבקרים לפני היציאה לגן, הסימנים הכחולים שנטען על ידי צוות הגן שנגרמו כתוצאה מנפילות וההתעוררות באמצע הלילה בבכי. כן סיפרה על תופעות מהן סובל בנה עד היום ואשר לא אפרט בשל צנעת הפרט. בדבריה תיארה את הפער הקשה בין האלימות כלפי הילדים מאחורי הדלת הסגורה לבין החיוך שקיבל את פני ההורים בסוף היום. האם ביקשה שלא לתת משקל להתנצלות או לחרטה של הנאשמות כפי שלא נתנו ביטוי לצער של הילדים.

מר **ראש**, אב לתאומים א.ר. וע.ר. גם הוא ביקש לתת בדבריו ביטוי מוחשי לראשי התיבות שבכתב האישום. מר ראש סיפר בעדותו על ההשפעה של האירועים על ילדיו ועליו, על כך שבעקבות המקרה עזבו את ביתם ברמת גן כדי להתנתק מהחוויה וסיפר אודות הקשיים שחווה כאב במסגרת ההליך המשפטי שלא אפשר לו להשמיע את קולו במשך שנתיים וחצי. בנוסף לעדותו הגיש תצהיר (ת/2), בו תיאר את התחושות הקשות שמלוות אותו מאז האירוע, את חוסר האונים המתח והחרדה בהם הוא שרוי. התצהיר מתאר את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו לילדים ולמשפחה ומלווים אותם עד היום.

בנוסף הגישה המאשימה שישה תצהירי נפגע עבירה נוספים:

3/ת - הצהרה שמסר מר **כץ** (אביה של ל.כ.) ובה התייחס לכך שבתו נולדה פגית וסבלה מקושי באכילה ולהתייחסות האלימה שזכתה לה כשזחלה לבקש אוכל. האב סיפר גם הוא על הבכי בכניסה לגן, על הבכי בלילות ועל התנהגות של בתו אשר בשל היותו הורה טרי לא קישר להתנהגות של הצוות בגן. האב תיאר בעיות מהן סובלת בתו כיום והחשש מנזק רגשי.

4/ת - הצהרה שמסרה גברת **חזקיה**, אם לשני ילדים בגן, בה היא מתארת מקרה שבתה ניגשה אליה ואמרה לה "אולה מכות", וכשניסתה לברר את העניין עם צוות הגן, ניסו להסתיר ממנה את המתרחש וטענו כי הבינה לא נכון את בתה ולמעשה מה שאמרה הסייעת הוא "אסור להכות". בנה הצעיר (א.ח.) היה תחת השגחת נאשמת 1 וסבל מפגיעות כתוצאה מהאלימות. הוא עבר טיפולים רבים שלא יפורטו בשל צנעת הפרט. להצהרה מצורפות אבחנות רפואיות וסיכומי ביקור רפואיים.

5/ת - הצהרה שמסרה גברת **אהרון**, אם של ילדה בגן (א.א.) בה היא מתייחסת לטיפולים הרבים שנאלצה ונאלצת עדיין לעבור בתה בעקבות מה שחוותה בגן. הטיפולים והאבחונים לא יפורטו בשל צנעת הפרט. להצהרה צורפו אבחנות רפואיות.

6/ת - הצהרה שמסרו **מר וגב' יעיש**, הוריו של כ.י. בה הם מתארים את השינויים שחווה ילדם בעקבות מה שהתרחש בגן ואת העצירה ההתפתחותית שנגרמה לו. כמו כן מתוארות ההשלכות הקשות, הפיזיות והרגשיות, שנגרמו לילדם כתוצאה מהאירועים. כן מתוארת השפעתו הקשה של הארוע על גב' יעיש אשר לא יפורטו בשל צנעת הפרט.

9. **לטובת נאשמת 1** העיד בעלה. בעדותו מסר בהתרגשות רבה על מצבה הנפשי הקשה של הנאשמת כיום וסיפר כי היא מסתגרת בבית מאז המקרה מחשש לפגיעה בה. כן תיאר מקרה בו הוכתה על ידי דוד של אחד מהילדים. כמו כן התייחס למצבה לפני התפוצצות הפרשה ולהרעה במצבם הכלכלי בשל היותו מפרנס יחיד. בנוסף התנצל בפני ההורים והילדים בהם פגעה. בסיום דבריו ביקש מבית המשפט להקל בעונשה של אשתו.

הטיעונים לעונש

10. **ב"כ המאשימה** עו"ד אורן הדגישה בפתח טיעוניה את ריבוי המעשים - 33 אירועי תקיפה כלפי 19 קטינים מגיל חמישה חודשים ועד שלוש שנים. התובעת תיארה מסכת תקיפות אכזרית בת שלושה שבועות שכללה הטחות, משיכות אגרסיביות, הרמה אגרסיבית של ילדים, משיכת המזרון עליו ישנו, תפיסות בכוח בחלקי גוף שונים, הטחה וטלטול של תינוקות ועוד ועוד ארועי אלימות כלפי קטינים חסרי ישע, לרבות כלפי פעוט חולה אפילפסיה. נאשמת 1 היתה הגננת הראשית בגן, תפקיד שהקנה לה שליטה מלאה על הקטינים בעת שהותם בגן. הנאשמת פגעה בקטינים, אשר היו תלויים בה שעות ארוכות מחייהם בשעה שהייתה אמורה לשמור על שלומם הפיזי והנפשי. לטענת המאשימה העובדה כי הנאשמת הייתה הגננת המנוסה והוותיקה בצוות מחמירה את התנהגותה ומעצימה את הפרת האמון שניתן בה. בנוסף התייחסה המאשימה לכך שמדובר במקרים רבים בהם לא היססה הנאשמת לתקוף גם כשהיו סביבה סיעות אחרות או מנהלת הגן. מדובר באלימות ללא סיבה שנפסקה אך ורק לאחר חשיפת הסרטונים ולא ביוזמת הנאשמת. המאשימה פירטה אודות הערכים המוגנים שנפגעו וטענה כי מידת הפגיעה בהם מצויה ברף הגבוה בשל האכזריות, ניצול פערי הכוחות, העדר יכולת הקטינים להגן על עצמם או לדווח ועוצמת הפגיעה באמון ההורים. מאחורי כל אחד מתשעה עשר הפעוטות עומדת משפחה ועולם ומלואו. על הנזק שנגרם בעקבות המעשים ניתן ללמוד מעדויות

עמוד 7

ההורים. בנוסף הדגישה המאשימה קיומו של נזק פוטנציאלי בהיבט של פגיעה נפשית וטראומה שעלולה להביא לבעיות בהתפתחות הקטינים. המאשימה טענה כי יש צורך בהחמרת הענישה לשם הרתעת הכלל ולשם הרתעת הפרט. בהגישה פסיקה ביקשה המאשימה ללמוד ממקרים אחרים תוך התייחסות לקווי דמיון ולהבדלים. המאשימה ביקשה להתייחס לכל אירוע אלימות כאירוע אחד ולקבוע מתחם כולל שיבטא את הצטברות האירועים, ריבוי הנפגעים והתקופה הממושכת בה התרחשו המעשים. המאשימה עתרה למתחם שבין שנתיים מאסר ועד ארבע וחצי שעות מאסר בפועל. אשר לעונש המתאים טענה המאשימה כי יש למקם את הנאשמת ברף העליון של המתחם וזאת חרף עברה הנקי, הודאתה והאמור בתסקיר שירות המבחן. המאשימה עמדה על הצורך בהחמרה הדרגתית בענישה ככלי למיגור אלימות כלפי קטינים. לעמדת המדינה החמרת הענישה נחוצה נוכח הקושי בהוכחת מעשים עליהם קטינים אינם יכולים להעיד ונוכח עוצמת הפגיעה בקטינים גם כאשר האלימות עצמה אינה חמורה וזאת בשל מרכיב ההשפלה ותחושת חוסר האונים. המאשימה הדגישה כי הרתעת הרבים היא ערך מרכזי בקביעת העונש המתאים ויש לבכר את שיקול ההרתעה על פני שיקולים אישיים של הנאשמת. בסופו של טיעון ביקשה המאשימה לגזור על הנאשמת שלוש שנות מאסר בפועל בנוסף למאסר על תנאי ופיצוי משמעותי לקטינים.

11. **ב"כ נאשמת 1**, עו"ד בן נתן, התייחס בטיעונו לכך שלא מיוחסות לנאשמת בכתב האישום חבלות פיזיות ולא עבירות התעללות. לטענת ב"כ הנאשמת מדובר במעשים הנמצאים ברף הנמוך ביותר של סולם עבירות האלימות ולו נבחן כל מעשה לבדו היה מתואר כמעשה אגרסיבי אך לא כעבירה פלילית. הסנגור התייחס לזעם המובן של ההורים אולם לצד זאת ביקש להתייחס לעובדות בהן הורשעה הנאשמת. הסנגור תיאר את נסיבות ביצוע העבירות והתייחס לכך שהנאשמת הייתה במשבר נפשי ורגשי. בנוסף התייחס לחיי הנאשמת מאז מעצרה, למשבר הרגשי, לפגיעה שחוותה כתוצאה מהסיקור התקשורתי ולכך שגם חייה 'התהפכו' מאז. כן ביקש להתחשב בימים בהם שהתה במעצר ממש. הסנגור ביקש מבית המשפט לקחת בחשבון את התרשמות שירות המבחן מרמת מסוכנות נמוכה ומסיכוי שיקום משמעותיים וכן את הקשיים הנפשיים שהנאשמת חווה והעובדה שאינה מצליחה למצוא עבודה. ב"כ הנאשמת הוסיף והתייחס לפעילות עבר של הנאשמת עם ילדים במצוקה ללא תמורה וכן לקבלת האחריות המלאה על מעשיה. לעמדת ההגנה ענישה חמורה תספק יצר נקמה אך ענישה כפי שביקשה המאשימה יש לייחד למקרים חמורים יותר. בהתחשב בהשלכות הקשות של עונש מאסר מאחורי סורג ובריה ביקש הסנגור להימנע מכך ולהסתפק במאסר שניתן לרצות בעבודות שירות. את טיעוני ההגנה השלימה עו"ד שני שהתייחסה לפסיקה בנוגע למתחמי ענישה. הסנגורית ביקשה לקבוע מתחם שבין עבודות שירות לבין מספר חודשי מאסר בפועל והפנתה לפסיקה. כן הסתייגה מעתירת המאשימה למקם את הנאשמת ברף העליון של המתחם המחמיר לו עתרה וטענה שבכך לא ניתן משקל מתאים להודאתה, לקבלת אחריות ולעברה הנקי. בנסיבות אלה, ביקשו הסנגורים להסתפק בעונש מאסר לתקופה שתרוצה בעבודות שירות.

12. **הנאשמת** הביעה צער על מעשיה ולקחה עליהם אחריות. הנאשמת פנתה להורים וביקשה מהם לסלוח לה והוסיפה שאהבה את הילדים ובמשך שמונה השנים שעבדה בגן נתנה לילדים את ליבה. עוד אמרה שלא תוכל לסלוח לעצמה ותקבל כל עונש שיוטל עליה. הנאשמת התייחסה לכך שלא הבינה בזמן שהיא זקוקה לעזרה כשהסימנים למצבה הנפשי התחילו להופיע. לטענתה מוסר העבודה שלה גבר על המשבר הנפשי אותו חוותה ולכן לא עזבה את עבודתה באמצע השנה. הנאשמת סיפרה כי הזדעזעה מן הסרטונים בהם צפתה והבינה את מעשיה רק כאשר צפתה בהם.

דין והכרעה

13. **הערכים המוגנים** - כל כך הרבה תמימות מלווה פעוט בדרכו הראשונה לגן. האמונה בערכים בסיסיים של טוב ורע, אמונה באנשי חינוך, אמונה באדם בוגר אשר מקבל על עצמו להשגיח על ילדים רכים, לדאוג להם ולמלא את ליבם בשמחה. על אף פערי הגיל, התמימות משותפת להורה ולילד. שניהם כאחד משחררים את חבלי החיבור ביניהם ומפקידים אותם בידי אדם אחר. מעשה זה של העברת הקשר לידי אחר מחייב אמונה שלמה בהיותו של אותו אחר דמות מיטיבה, אשר תקבל לידיה את החזקת החבל בחרדת קודש. בעוד הפעוט מלא בביטחון ובאמונה בעקבות הוריו, ההורים אינם מסתפקים באמונה אלא נאחזים בהמלצות ששמעו, התרשמות בדרך של מראה עיניים ובדיקת הגן החל מן החוזה הנקשר וכלה בבחינת הצעצועים על המדף ותפריט ארוחת הצהריים. ואחרי כל הבדיקה והחקירה עדיין נלווה לקשר ועוטף את כולו תום האמון בגננת. חשיפת מעשי אלימות כפי שהתרחשו על ידי הנאשמת מנפצת את האמון לרסיסים ומותירה את ההורים והפעוטות המומים מעוצמת השבר. אין לתמוה על כך שבתצהירי ההורים ובעדויות שנשמעו הדהד חזק מכל קול שבירת האמון. בסוף כל הבדיקות היה זה האמון שאפשר להורים להשאיר את ילדיהם בידי הנאשמת מידי בוקר ולאחר שהתפוגג הותיר אחריו משפחות המנסות לייצר לעצמן קרקע יציבה חדשה עליה יוכלו להלך וממנה להצמיח אמון מחודש, חסר כל תמימות, אשר כה נחוץ להם ולילדיהם.

14. **במישור המוחשי** פגעו מעשי הנאשמת בערכים חברתיים בסיסיים מאין כמותם ובהם שמירה על גופם ונפשם של פעוטות חסרי ישע. משיכה בכוח ברגל, הנפת ראש לאחור, אחיזה בסנטר בכוח, הושבה בחוזקה, משיכה בשערות, משיכה במזרון תחת גופם הישן של תינוקות, גרירה על הרצפה, דחיפת הראש, הצמדת חיתול בכוח לפנים, הטחה בסל-קל, הטחה על מזרן וכל שתואר בהרחבה בפתח גזר הדין, כל אלו פוגעים בגוף, מצלקים את הנפש ורומסים את הכבוד המגיע לכל אדם מיום היוולדו. אכן דפי הפסיקה בהליכים פליליים ראו מעשי אלימות קשים מאלו אך לא אוכל להסכים עם עמדת ההגנה שמדובר ברף נמוך של מעשי אלימות. לא עוצמת האלימות לבדה מכתובה את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים שכן כאשר המעשים הופנו ופגעו בפעוטות כה רכים בשנים, שאינם יכולים לדבר, אינם יכולים להתגונן, אינם יכולים להבין את העולם חסר הפרש שבו הם נמצאים, מוגברת עד מאד עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים. תינוק שמיום לידתו נשמר באהבה על ידי הוריו ולראשונה בחייו נחשף לעולם שבו מי שאמורה לשמור עליו מושכת בכוח בשיער, מכסה את הפנים בחיתול, מטלטלת, גוררת, מכה על הפה, מטיחה על מזרון, ומצד שני גם מחייכת אליו, מחבקת ומאכילה אינו יכול להבין את פשר התרחשות הדברים ופוטנציאל הנזק לפגיעה רגשית עלול להיות רחב בהרבה מחבלה מוחשית חולפת.

15. **במישור הערכי** פגעו מעשי הנאשמת באמון ההורים ואיתם באמון מעגל רחב בהרבה של הורים אחרים אשר שמעו אודות הדברים ויתקשו לרכוש אמון בגננות ובמטפלות.

16. יפים הדברים שכתב כבוד השופט אדמונד לוי בפסק הדין בע"פ 5986/08 **כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.08):

" המערערת נטלה על עצמה תפקיד שספק אם יש אחראי ממנו - לחנך עוללים וילדים שאין רכים מהם בראשית דרכם. זהו תפקיד המחייב את העוסק בו למיומנות, נשמה-יתרה, ובעיקר אהבה וסבלנות שאין להן קץ, כי הרי מדובר בילדים שחלקם אף טרם למדו לבטא את עצמם. למרבה הדאבה, נדמה כי המערערת נעדרת כל אותם כישורים, ובמקום להעניק לפעוטות אכסניה חמה ואוהבת, היא הפכה את חייהם של אחדים מהם לסיוט מתמשך."

כמו כן אפנה בהקשר זה לדבריו של כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 4302/18 **בוקשטיין נ' מדינת ישראל** (21.1.19):
עמוד 9

"בית משפט זה עמד לא פעם על מדיניות הענישה המחמירה הנוהגת במעשים שכללו שימוש בכוח אכזרי כלפי פעוטות חסרי ישע... מדיניות זו חלה ביתר שאת מקום שבו האחראי על הפעוט הוא שביצע את העבירה... טרם ניתן לעמוד על השלכות מעשיה של המערערת על נפש הפעוט, אולם כפי שצוין בתסקיר נפגעי העבירה, טראומה חוזרת כזו שעבר הפעוט מידי המערערת עלולה לפגוע בהתפתחותו התקינה ולהוביל לתסמינים רגשיים ונפשיים קשים ביותר. נוסף על כך, מעשיה של המערערת מבטאים זלזול עמוק בתפקידה כאחראית על שלום הפעוט. לא זו בלבד שיש בכך כדי להגביר את חומרת מעשיה של המערערת, אלא שיש בכך כדי להגדיל את הנזק שנגרם למשפחת הפעוט. הורי הפעוט הפקידו בידי המערערת את היקר להם מכל - והיא בגדה באמונם. ניתן רק לתאר את הצער ואת החרדה שעוד ילוו אותם בעתיד, ולקוות שישתקמו מהם".

הדברים מקבלים משנה חומרה בענייננו נוכח מספרם הרב של אירועי התקיפה ומספרם הרב של הפעוטות שנפגעו.

17. **נסיבות ביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים** - מעשי הנאשמת לא נעשו מתוך תכנון ובוודאי שלא בתחכום אך נעשו באטימות הלב ובאופן שחזר ונשנה. סיעות שנכחו במקום וראו את האלימות לא השמיעו קולן ונוכחותן לא היתה מחסום מפני המשך אלימות. כך בדיוק נראים החיים כאשר האלימות הפכה לשגרה. כל כך שגרתית שאין איש זועק לעצור. כל כך שגרתית שאין סיבה או הסבר לאלימות. כל כך שגרתית עד שמשכיכה של פעוט הסובל מאפילפסיה והושבתו בכוח על כיסא וטלטול של פעוטה שנולדה פגית והטחתה בכוח לסל-קל, אינן עוצרות דבר מפעילותו השוטפת של הגן. יום הולך ויום בא, הורים באים והולכים ושגרת האלימות יציבה בחוסר הפשר שלה. כל כך שגרתית שתשעה-עשר פעוטות מותקפים. המספר תשעה-עשר הוא מספר שצריך לתת עליו את הדעת שכן לא ניתן להשקיף על כל מעשה בכל פעוט כעומד בפני עצמו ולדבר על מתחם עונש נמוך כאילו היתה כל תקיפה מנותקת מן התקיפה שקדמה לה. קיים ערך מצטבר לפגיעה בשל התרחשותה בסביבה שבה נפגעים תשעה-עשר ילדים. הקירבה והשהות המשותפת בגן אמורים לזמן חוויות של יצירת קשרים עם אחרים ופיענוח העולם דרך מה שנלמד בגן. כאשר מה שנצפה ונחוה על ידי הפעוטות הוא אלימות חוזרת, בין כלפיהם ובין כלפי חבריהם, נחשפים כל הפעוטות לשפה של אלימות שמחלחלת אל התודעה ומעצבת את עולמם עוד לפני שהם מסוגלים לתת לה ביטוי במילים. חזרה על התנהגות אלימה במשך למעלה משבועיים גדולה מסך חלקיה ואינה מאפשרת להשקיף על כל מעשה כעומד בפני עצמו בעת שנבחנת מידת הפגיעה בערכים המוגנים.

18. **מדיניות הענישה** - עיון בפסיקה מעלה כי בקביעת מתחם העונש ההולם נשקלים מספר אירועי התקיפה, מספר פעוטות שנפגעו וטיב האלימות בה מדובר. את ההשוואה למקרים אחרים בפסיקה יש לעשות בזכרנו כי הנאשמת הורשעה בביצוע למעלה מ-30 אירועי תקיפה לאורך תקופה של כשבועיים, כלפי 19 קטינים שונים. כן יש לשים לב לעבירות השונות בין תקיפה, תקיפה הגורמת מכאוב או התעללות ולגזור בהתאם מסקנות ביחס לכתב האישום שלפני.

א. ע"פ 5986/08 **כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.08) - אליו הפנתה המאשימה, הורשעה הנאשמת, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות תקיפה והתעללות בקטין או חסר ישע על ידי אחראי. הנאשמת היתה הבעלים, המנהלת והגננת בגן התעללה במשך חודשיים גופנית ונפשית ברבים מילדי הגן. בין היתר נהגה להושיבם בכוח בכיסאותיהם בעוד היא מושכת אותם בחוזקה בידיהם; משכה בשיער ראשם; דרשה מהם לשבת זקוף, תוך הדיפת ראשם בכוח לכיוון הקיר; זרקה נעלים לעבר הילדים; נקשה עם אצבעותיה בראשם של הפעוטות, הטילה ילדים לעבר מזרון; כאמצעי ענישה נהגה להחזיק ילדים בחדר חשוך. בחלק מהמקרים נגרמו לקטינים חבלות. בית המשפט הטיל על הנאשמת **מאסר**

לתקופה של 18 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי בסכום של 3,000 ₪ לכל אחד מהקטינים. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמת.

ב. ע"פ 4302/18 ספיר בוקשטיין נ' מדינת ישראל (21.01.2019) - המערערת הורשעה במסגרת הסדר טיעון בעבירות **התעללות ותקיפה כלפי פעוט שטיפלה בו**. על פי כתב האישום, לאורך תקופה בת כארבעה חודשים עבדה המערערת כמטפלת בפעוט ובתקופה זו התעללה בפעוט, תקפה אותו וגרמה לו חבלות של ממש. בין היתר, השליכה המערערת צעצוע פלסטיק קשיח על אפו והוא דימם מהאף, הפילה כמה פעמים את עגלת התינוק שבה ישב הפעוט קשור, באופן שהותיר אותו תלוי במאונך כשרגליו מטה וראשו שמוט לפניו, דחפה בכוח את אצבעותיה לעומק הגרון של הפעוט כמה פעמים; באחת מהן גרמה לו חבלה ופצע בקשר הלשון שבגינם נזקק לטיפול רפואי ובאחרת גרמה לו זוב דם. בהזדמנות אחרת הניפה את הפעוט, הניחה אותו על גבו על הרצפה, תפסה בישבנו, קיפלה את גופו בכוח, גלגלה אותו כך שנשען על קודקוד ראשו ולחצה עליו בכוח כלפי הרצפה; בהמשך גלגלה את הפעוט על הרצפה כשהוא נופל לאחור על גבו וצורח בבכי, הניפה אותו באגרסיביות בעודה תופסת במותניו, והטיחה אותו בכוח לתוך העגלה. לאחר שחיתלה את הפעוט ששכב על גבו על ספה, לחצה על גופו בידיה וריתקה אותו בכוח לספה. בגין מעשים אלה וחרף תסקיר חיובי והשתלבות בהליך טיפולי, השית עליה בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בין היתר, עונש של **15 חודשי מאסר בפועל** וזאת לאחר שנקבע כי מתחם העונש נע בין שנת מאסר ל-4 שנות מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגישה המערערת על חומרת העונש.

ג. ת"פ (מחוזי מרכז) 24262-06-18 **מדינת ישראל נ' אינה סקיבנקו** (14.07.2019) אליו הפנתה המאשימה תוך שביקשה ללמוד על המתחם שנקבע באישום השני בו הורשעה הנאשמת. האישום הראשון חמור לאין שיעור ובו הורשעה בהריגת התינוקת על ידי חניקה. על פי האישום השני במהלך תקופה **שנמשכה כשנתיים, נקטה הנאשמת באלימות כלפי 9 תינוקות**. בהזדמנויות שונות במהלך עבודתה, הניחה שמיכה על ראשם וגופם של התינוקות ובאחד המקרים, הידקה שמיכה סביב ראשו וגופו של תינוק, תוך שהיא מונעת ממנו יכולת לזוז ולנשום. בהזדמנויות שונות אחזה הנאשמת בפרק ידם של התינוקות, הרימה אותם בכוח באוויר תוך שהיא הולכת ומטלטלת אותם והטיחה אותם בחוזקה ברצפת הגן. כן בעטה הנאשמת בישבנה של תינוקת וביום אחר הרימה אותה באוויר, טלטלה אותה והטיחה אותה על המזרון. בהמשך אחזה הנאשמת בידיה וגררה אותה בכוח בחדר בגן. עוד הורשעה הנאשמת בכך שבשמונה הזדמנויות שונות, תקפה תינוקות שונים בגן בכך שהטיחה אותם בחוזקה לעבר הרצפה וזרקה אותם בכוח לתוך טרמפולינות ולעבר הרצפה. במסגרת אישום זה קבע בית המשפט מתחם שנע משנתיים מאסר ועד 4 וחצי שנות מאסר בפועל. בסופו של יום הושת על הנאשמת מאסר כולל של 17 שנות מאסר ביחס לשני האישומים.

ד. ת"פ **32823-07-17** (שלום חיפה) **מדינת ישראל נ' לוי (02.10.18)** - אליו הפנתה גם המאשימה, הורשעה מטפלת בתאומים על סמך הודאתה בעבירות של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש לפי ס' 368ב(א) לחוק העונשין, תקיפה בנסיבות מחמירות לפי ס' 379 + 382(ב) לחוק העונשין (ריבוי עבירות) ותקיפה סתם. כתב האישום בעניינה התייחס **לשבעה אירועי תקיפה של תאומים לאורך תקופה של שלושה שבועות**. הנאשמת נקטה באלימות שכללה בין היתר, הכאה באמצעות בקבוק אוכל, הטחה לעבר השטיח וניעור גופו מספר פעמים, טלטול התינוק בעודו יושב בסל קל ולאחר מכן הכאתו במספר מכות באמצעות ידה באזור הפנים, חבטה בפעוט באמצעות ידה באזור בית החזה, הכאת הפעוט באמצעות שתי ידיה באזור גבו, דחיפת בקבוק בחוזקה לפי הפעוט ולאחר מכאן הכאה בפלג גופו העליון באמצעות הבקבוק אותו לקחה ממנו, מתן אגרוף לתינוק באזור המצח וגרימת המטומה. בשל ריבוי העבירות וחומרתן שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינה. מתחם

העונש שנקבע נע בין 10 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. על הנאשמת נגזרו **12 חודשי מאסר בפועל**, 9 חודשי מאסר על תנאי ופיצויים על סך 10,000 ₪.

ה. **ת"פ 54348-05-19 (שלום רחובות) פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' דוד (26.07.20)** - אליו הפנו גם המאשימה וגם ההגנה, הורשעה הנאשמת בעבירה של התעללות בקטין לפי ס' 368 רישא לחוק העונשין. הנאשמת הייתה מטפלת של תינוק ותוך כדי כך הטיחה אותו על הרצפה וחנקה אותו. עוד נכתב בגזר הדין כי הנאשמת נהגה באכזריות, תוך הטלת אימה משמעותית, ביזוי, השפלה או דיכוי כלפי התינוק. העובדות המתוארות בכתב האישום נפרסות בעיקר על פני יום אחד, ואירוע נוסף שבו אימה הנאשמת על התינוק ביום אחר. שירות המבחן המליץ על מאסר בדרך של עבירות שירות ברף הגבוה, צו מבחן למשך שנה ופיצויים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש נע בין מאסר של 9 חודשים שיכול שיבוצע בדרך של עבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. על הנאשמת נגזרו **12 חודשי מאסר**, 8 חודשי מאסר על תנאי ופיצויים על סך 10,000 ₪.

ו. בת"פ (מח' ת"א) 40016/08 **מדינת ישראל נ' יעקב (5.2.08)**, הנאשמת הורשעה על סמך הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בביצוע העבירות המיוחסות לה בכתב האישום המתוקן הכולל ששה אישומים, בארבע עבירות של תקיפה סתם- לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ובשתי עבירות של התעללות בחסר ישע- לפי סעיף 368 ג' סיפא לחוק הנ"ל. הנאשמת עבדה כגוננת בגן ילדים, ובמהלך 3 ימים תועדה מתעללת **בשישה פעוטים** ותוקפת אותם בכך שמשכה בשיער ראשם, סטרה להם, הניפה אותם באוויר והטילה אותם על הרצפה. בית המשפט השית על הנאשמת עונש של **10 חודשי מאסר** לצד ענישה נלווית, תוך שנתן דעתו לנסיבותיה האישיות החריגות של הנאשמת.

ז. **ת"פ (קריות) 6074-10-17 מדינת ישראל נ' פרץ (31.12.19)** - אליו הפנתה ההגנה, הנאשמת, מטפלת בילדים בגן, הורשעה במסגרת הסדר טיעון בשש עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 + 382(ב)(2) לחוק העונשין. **בשישה מקרים, כלפי ארבעה קטינים שונים נקטה באלימות שכללה הטחות לעבר מזרון, בעיטה לגב, בעיטה לישבן, תפיסת יד בחוזקה**. שירות המבחן לא מצא לנכון להמליץ על טיפול או ענישה בקהילה ותסקיר נוסף המליץ על הטלת מאסר בפועל. עמדת המאשימה הייתה למאסר בדרך של עבודות שירות. נקבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל בנוסף לענישה נלווית ופיצוי לנפגעים. העונש שנגזר על הנאשמת היה **6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות**, ו- 6 חודשי מאסר על תנאי.

ח. ת"פ (ת"א) **מדינת ישראל נ' חכמון ואח' - נגזר דיין של 7 נאשמות שהיו כולן בצוות גן ובו 65 פעוטות**. נאשמות 1 ו- 2 הורשעו בסדרת עבירות תקיפה בהזדמנויות רבות בדרך של דחיפות, הטחות, משיכות, גרירות ומכות. לנאשמת 1 הורשעה ב-15 מקרים ונאשמת 2 ב- 120 מקרים בקירוב. בית המשפט קבע מתחם שבין 7 ל- 18 חודשי מאסר בפועל וגזר על נאשמות אלו **7 חודשי מאסר בעבודות שירות**.

ט. **ת"פ 40095-07-14 מדינת ישראל נ' ירון - סייעת בגן ילדים שהורשעה בעבירה של התעללות בקטין** כשהורתה לילדי הגן אשר הזכו ע"י הקטין להכותו בחזרה. נקבע מתחם ענישה שבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. על הנאשמת נגזרו **5 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות**, 10 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי לקטין על סך 8,000 ₪.

י. ת"פ 38041-08-16 (שלום כ"ס) מדינת ישראל נ' פלונית (26.09.20) - מטפלת שניהלה פעוטון בביתה, הורשעה לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של תקיפת קטין בידי אחראי וגרימת חבלה של ממש. כתב האישום תיאר אירוע תקיפה במועד אחד שבו סטרה לתינוק 4 פעמים תוך שימוש במילות גנאי וחוסר ניסיון להרגיעו למרות שצרח ובכה ממושכות. בית משפט קבע מתחם שנע ממאסר על תנאי ועד 9 חודשי מאסר בפועל על הנאשמת נגזרו **3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות**, 6 חודשי מאסר על תנאי קנס על סך 2,000 ₪ ופיצוי על סך 5,000 ₪.

יא. ע"פ 5697/14 בעניין רות לוי וסיגלית מזרחי ואח' (17.02.15) על פסק הדין בת"פ (מחוזי י-ם) 59286-10-13 מדינת ישראל נ' סיגלית מזרחי (17.07.2014) - אליו הפנו הסנגורים, הנאשמות, מטפלות בגן שהורשעו בריבוי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של קטינים. הנאשמות הודו, כי במהלך תקופה של 4 חודשים נהגו להשליך כדורים וצעצועים על ראשו של פעוט וגרמו לשאר הפעוטות להצטרף אליהם למעשה ולהשליך גם הם צעצועים על ראשו. בנוסף, במהלך התקופה נהגו הנאשמות לומר לאותו פעוט מילות גנאי. כן נהגו לצבוט פעוטה נוספת בלחיה, פעולה אשר כתוצאה ממנה נוצרה אדמומיות על לחיה. מעבר לכך, הודו הנאשמות, כי הן נהגו לכנות את הפעוטה בשמות "קובבה" ו"שמנה", ונהגו למשוך את הפעוטות בבגדיהם, על מנת לאחוז בהם ולהושיבם בכוח על כיסא או על הרצפה. נאשמת 1 הודתה, כי כחודש לפני יום 20.5.11, תפסה את הפעוטה א' בזרועה, לאחר שזו הפריעה לה בזמן שהאכילה את הפעוט נ', ומשכה אותה אחורנית בחוזקה. נאשמת 2 הודתה, כי במספר הזדמנויות, שפכה את שארית המשקה שלה על הפעוטות, קיללה, צבטה אותם וזרקה עליהם חפצים. תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניין היה חיובי והצביע על נסיבות חיים לא פשוטות. על כל אחת מהנאשמות נגזרו **חודשיים מאסר בפועל** ושישה חודשי מאסר על תנאי. במסגרת ערעור לבית המשפט העליון ולאחר שהתקבלו חוות דעת חיוביות בעניין הנאשמות מהממונה על עבודות השירות, הומר עונש המאסר בעניין ל-**6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות** בנוסף לצו מבחן.

יב. ת"פ 25503-07-15 פרקליטות מחוז מרכז נ' סרבי (24.12.17) - אליו הפנתה ההגנה, הורשעה גננת לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין. במועד אחד השכיבה הגננת, קטינים לישון בגן שבבעלותה בצורה כוחנית ואגרסיבית כשהיא משליכה אותם לגבי המזרנים, אחזה בחוזקה בידיהם ובשערותיו של אחד הקטינים. נקבע מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי למאסר בפועל לתקופה קצרה שיכול להיות מבוצע בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית. **נגזר על הנאשמת מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים**, קנס ופיצויים בגובה 8,000 ₪.

19. **מתחם העונש ההולם** - בקביעת המתחם שקלתי את מדיניות הענישה, פוטנציאל הנזק לצד המכאוב שנגרם והנזקים שתוארו בהצהרות ההורים ובעדויות, שקלתי התקופה בת למעלה משבועיים, מספר הילדים ומספר ארועי האלימות, העובדה שלא מדובר במעשים שבוצעו מתוך תכנון וכוונה להזיק. כן שקלתי גילם הרך של הילדים שמרביתם עדיין לא היו בני שנתיים וכן העובדה שאחד מהפעוטות נכה ובעל הפרעות קשב והיפראקטיביות. יצוין כי בעוד שלגבי חלק מן הפעוטות דובר בארוע אלימות אחד או שניים, דווקא הפעוט הנכה הותקף חמש פעמים על ידי הנאשמת (ופעמים נוספות על ידי נאשמות אחרות) והפעוטה ל.כ. הותקפה על ידי הנאשמת תשע פעמים. חזרתיות הפגיעה באלו שהם חלשים במיוחד בתוך קבוצת החלשים, מצדיקה התייחסות מחמירה בקביעת המתחם. אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם נע בין 18 לבין 30 חודשי מאסר בפועל** וענישה נלווית.

20. **העונש המתאים לנאשמת** - המדינה ביקשה להחמיר בענישה לצורך הרתעת הרבים. בטעוניה התייחסה לריבוי המקרים של אלימות בגני ילדים ולצורך למנוע את המקרה הבא. גם ההורים חזרו על המשאלה שלא יהיו אחרים

במצבם. עתירה זו שיוצאת מן הלב וודאי שנכנסת ללב השומע. התקווה היא שלא יהיה ילד שיחשף לאלומות כלפיו או כלפי חבריו ולא יהיה הורה שיגלה כי החרדה המלווה כל פרדה מילד התממשה וילדו נפגע על ידי אחר. משאלה זו משותפת להורים, לעורכי הדין ולבית המשפט. השאלה הנדרשת להכרעה היא האם ענישה מחמירה תשיג את התוצאה המקווה או אפילו תקדם אותה. לשון החוק קובעת מפורשות כי שיקול ההרתעה כשיקול להחמרה בענישה ניתן להפעלה "אם יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להתרעת הרבים" (סעיף 40 לחוק העונשין). לא בכדי ולא מבלי משים נעשה שימוש בצירוף המילים "סיכוי של ממש" ולא במקרה נדרשת התייחסות לקשר בין הענישה לבין ההרתעה. יש גזרי דין, לרבות בבית המשפט העליון, אשר מניחים קיומו של קשר כאמור ואוחזים בדעה שנוכח תופעה שלילית מתגברת יש צורך בשימוש בכלי ענישה לצורך מאבק בתופעה. כך למשל ראו ע"פ 2814/18 **מנור נ' מדינת ישראל** (27.2.19) בפסקה 26 וגם ע"פ 4802/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.1.19) בפסקה 35). מולם ניצבים חוקרי האקדמיה אשר אוחזים במחקרים המצביעים בבירור על כך שלהחמרת הענישה הפלילית ובעיקר בהקשר של עונשי מאסר אין אפקט הרתעתי או לכל היותר אפקט זניח (ראו **א. הראל**, מדוע להירתע מעונשים מרתיעים, הסנגור 264 בעמ' 4 וגם **ב. אריאל וי. לוי-אריאל**, התבוננות מחודשת במוסד ההרתעה (ובדרכים ליצירת הרתעה יעילה), משפט חברה ותרבות, אונ' ת"א 2017 עמ' 83, 94. המחשבה שענישה תרתיע עברייני מביצוע העבירה מבוססת על תפיסתנו המוסרית ועל הפעלת שיקול דעת רציונלי. הרי לא יתכן שאדם ירצה להיכנס לכלא ואם רק ידע שעונשו יהיה חמור, כאשר העבירה אינה מבוצעת בלהט הרגע או מתוך שימוש בחומרים משני תודעה, וודאי שיעדיף שלא לרצות מאסר וימנע מביצוע העבירה. דומה שאלומות כלפי פעוטות ממחישה היטב שהשימוש בהיגיון ובחשיבה רציונלית אינן ממלאות תפקיד בעת ביצוע העבירות. לו נשאלה הנאשמת שבוע לפני האירועים, אין לי ספק שהיתה משיבה שהיא יודעת היטב שאסור להכות את הפעוטות, שמדובר בעבירה פלילית, שמדובר בעבירה שלצידה עונש. שירות המבחן התייחס בתסקיר לכך שמדובר במי שמחזיקה במערכת ערכים נורמטיבית. ההמחשה הברורה ביותר לכך שלא מדובר במעשה שנעשה בשיקול דעת ולאחר חשיבה הגיונית היא בכך שהגן מצולם והנאשמת ידעה זאת. הנאשמת גם ידעה היטב שהעבירות מבוצעות בשעה שאנשי צוות נמצאים במקום. איזה אדם רציונלי מבצע עבירה כשהוא יודע שהמקום מצולם וקיימים עדים שרואים את העבירה בעת ביצועה. התקווה שההיגיון יכנס לפעולה משום שהעונש חמור מתעלמת מחוסר ההיגיון בארוע כולו. הכתיבה מדברת על המחשבה שנאשמים פוטנציאליים פשוט לא מאמינים שיתפסו. שהמרכיב המרתיע הוא המחשבה שיתפסו ולא המחשבה על העונש. אלימות כלפי פעוטות ממחישה בכאב רב בדיוק זאת. התמשכות המעשים לאורך שבועיים, מתיישבת עם אמונה של הנאשמת שלא תיתפס, אך לא משקפת חשיבה רציונלית. התקווה ששיקולים רציונליים ישמשו להרתעה במקרים דומים אינה מבוססת ברמה הנדרשת להוכחת 'סיכוי ממשי' שאכן כך יהיה. הענישה במקרה זה צריכה להיעשות מתוך ראיית המקרה שלפני, על חומרתו ולאור נסיבות הנאשמת. שיקול ההרתעה אינו בעל תפקיד פשוט משום שלא הוכח לגביו כי הוא עובד כמצופה ממנו.

21. בקביעת עונשה של הנאשמת שקלתי הודאתה במעשים וקבלת אחריות, הבושה והצער וכן האמפתיה שהביעה כלפי הילדים והוריהם. שקלתי כמובן החיסכון בניהול הליך על כל הכרוך בכך לרבות עוגמת הנפש של הורי הפעוטות לו התמשך ההליך על דרך שמיעת ראיות. כן שקלתי העדר הרשעות קודמות והעובדה שמדובר בעונש שכולל מרכיב של מאסר בפועל שהוא ראשון בחיי הנאשמת ועל כן בעל השפעות קשות עליה ועל משפחתה. עוד שקלתי השפעת חשיפת הארועים על חייה מאז התפרסמו ועל המשפט הציבורי שכבר התקיים ולא נותר בו כל מקום לחמלה. דברי בעלה של הנאשמת היו ביטוי כואב למחיר זה גם עבורו. לאלו צרפתי הימים בהם היתה במעצר. כמו כן נתתי מקום לתסקיר שירות המבחן ולהערכה כי הסיכון הנשקף מן הנאשמת נמוך. למרות שיקולים רבים אלו לא מצאתי כי זהו המקרה הנכון לגזירת עונש בתחתית המתחם. יש לשים לב לכך שאף שחלפו למעלה משנתיים מאז הארועים לא נוצל הזמן להליך טיפולי כלשהו ולמעשה עד הפנייה לשירות המבחן לא נעשו צעדים מעשיים לכיוון טיפול או שיקום.

יש וביצוע עבירה מביא איתו התגייסות מלאה לטיפול, לתובנות, להעמקה במניעים. לא זה המקרה שלפני. הבעת החרטה לא לוותה בעשייה המצביעה על הפנמה כלשהי ועל התמודדות עם מעשי העבירה. לא נילוה להודאה מאמץ לתיקון תוצאות העבירה ולא הוצגו נסיבות חיים קשות שהשפיעו על ביצוע המעשה. מטעמים אלו יהיה העונש בשליש התחתון של המתחם אך לא בתחתית ממש.

22. ואחרונה- יש מקום להוסיף התייחסות לפיצוי. בשאלת גובה הפיצוי יש לזכור את מיקומו בתוך הליך פלילי. פיצוי אגב גזר דין נועד לתת סעד מהיר (יחסית), על דרך האומדן ואין בו משום הערכה מושכלת של הנזק שנגרם או תרגומו לכסף. משכך אין ברכיב הפיצוי הבדל בין ילד לילד, בין מעשה למעשה ואבחנות כאלו אינן שייכות לעולם הענישה הפלילית. פיצוי הוא ביטוי נוסף לפסול ורכיב מוחשי שיש בו לתת מענה זמני ראשוני לצד היותו מרכיב נוסף באמירה ערכית. בקביעת הפיצוי שקלתי האיזון בין רכיבי הענישה והעובדה שהנאשמת עתידה לרצות מאסר. וודאי שאין בגובה הפיצוי להעיד על גובה הפגיעה שנגרמה לפעוטות או להוריהם ואין ניסיון לשער עוצמתו.

סוף דבר - אני גוזרת על נאשמת 1 את העונשים הבאים:

א. **22 חודשי מאסר בפועל** בניכוי ימי מעצרה מיום 14.6.18 ועד 19.6.18.

הנאשמת תתייצב למאסרה בכלא נווה תרצה ביום 2.6.21 עד השעה 10:00, או לפי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336. במסגרת התיאום ייבדק גם מצבו הנפשי.

ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ. על הנאשמת להפקיד דרכונו באופן מידי במזכירות בית המשפט.

בנוסף על הנאשמת לחתום על התחייבות כספית בסך 50,000 ₪ להבטחת התייצבותה לריצוי עונש המאסר וזאת כתנאי לדחיית ריצוי המאסר כאמור לעיל.

ב. **6 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורה לא תעבור עבירת אלימות כלשהי.

ג. **פיצוי בסך 3,000 ₪ לכל אחד מ- 15 הפעוטות נפגעי העבירה שזוהו. המאשימה תעביר פרטי ההורים למזכירות בית המשפט בתוך 14 יום. הפיצוי ישולם ב- 24 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1.8.21 והבאים בכל 01 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו תעמוד היתרה לפרעון מידי.**

ד. **קנס בסך 1,000 ₪.** הקנס ישולם לא יאוחר מחודש לאחר שחרור הנאשמת ממאסר.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום ז' אייר תשפ"א, 19/04/2021 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת
סגנית נשיא

הוקלדעלידיציפיבסלו